

Saj je nikdar ni videl v taki opravi. Ona je nekako posebno odločno krenila naravnost proti njemu, kakor bi bila prej vedela, da boe stal on ravno na tem mestu.

On je stal negibno, dokler ni prišla ona k njemu.

— Hvala, Andrej Vasiljevič! — je dejala, stegnivši mu roko.

Stisnil ji je roko ter vprašal hitro :

— Nimate biljeta ? Kam ?

— V Moskvo ! Ni biljeta, ne denarja.

— Jaz sem to skoraj vedel ! — je odgovoril on.

— Skoraj ? — vprašala je s polusmehom. — A jaz sem vedela za gotovo, da ste vi . . . dobri !

— Pojdiva v buffet, Darja Pavlovna, jaz pohitim za biljetom. Vsega imamo sedem minut !

— Da . . . Samo da bi bila sama . . . Treba je vam pojasniti, kaj pomenja vse to . . .

Tekel je k blagajni, ker je zvonilo že v drugo.

Pride še.

Obsodba.

Skrivnostno stikajo glave,

Se zgražajo in govore :

„Da ljubita se — in ta greh

Očitno nosita v očeh. —“

A nama — kaj ljudje so mar,

Jezikov zlobnih ta vihar, —

Le bolj in bolj plamen gori

Pregrešni nama iz oči !

Kristina.

Nekaj pedagogike.

Spisala Marica II.

(Dalje).

Nadalje govorimo o kaznih in pa o obdarjevanji otrok. Prve so gotovo neprijetne, plačilo pa je prijetno. Otrok, kateri se še ne zaveda pametnih razlogov, ozira se v svojih dejanjih izključno le na prijetno in neprijetno, kar mu dejanja prinašajo. Hočeš- nočeš pa se mora otrok vzlic temu odpovedati prijetnej svobodi in brezskrbnosti takrat, ko mu mati prvič obesi šolsko torbico na ramo. V šolo gredé, mičejo ga različna mamila, a mora se premagati ! Če pa ne gre z loparja, mora njegova slabotna volja s pomočjo plačila, priznanja in kazni dovesti na pravo pot.